

Drága Zsuzsa!

Élénken emlékszem arra, hisz alig több, mint egy hónapja volt, amikor utoljára találkoztunk szeptember 25-én pénteken délután 2 órakor a tanári mögötti kis konyhában. Én indultam Budapestre, te pedig – mint minden péntek délután – napközizni mentél.

Akkor, pénteken, a műtét előtt, semmi jele nem volt annak, hogy beteg vagy. Nem is érezted annak magad. Azzal köszöntünk el egymástól, hogy NEM BÚCSÚZUNK. De azért hosszan, erősen megöleltük egymást. Nem búcsúztunk, csak erőt akartam adni neked. És ez lett az utolsó emlékem Rólad!

Ez az utolsó ölelés.

De nem az egyetlen! Hála Istennek!

Nagyon sok szép emlék köt össze minket! Milyen régen ismerjük, tiszteljük, szeretjük egymást! És éppen ezért, ha nem haragszol, nem egy szokványos búcsúztatót mondok, hanem néhány emléket idézek fel.

Emlékszem...,

több, mint 30 éve találkoztunk először. Még a 2-es Iskolában. Ugyanaz volt a szakunk, ugyanaz az érdeklődésünk, és még a gyerekeink is egyidősek...!!! Egy ovi, egy iskola... Ezer szállal kapcsolódtunk egymáshoz munkában, szabadidőben, magánéletben, barátságban.

Aztán folytatódott a közös munka itt a Belvárosban.

Emlékszem... a közös nyári táborokra.

Fonyódligeten táboroztattunk gyerekeket. Akkor még a mieink – Évi és Eszter - ovisak voltak. Évi egy közös zuhanyozás után heuréka élménnyel jött ki a tusolóból: „Anyá! Dóra néni pont olyan, mint te, csak egy számmal nagyobb!” Mennyit neveltünk ezen, hányszor visszaidéztük ezeket a pillanatok!

Vagy a nagybajomi táborunk a munkásőr-bázison. A rendszerváltás előtti utolsó évben Kiss Monival, Perényi Lacival és Editkével... , sok tanítvánnyal, meg persze a saját gyerekeinkkel.

Emlékszem, Gábor 4.-es volt akkor, és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy munkásőr ruhába bújjon, és fegyelmezze a kutyákat. Pista bácsi kuckójából alig lehetett takarodókor kiharcolni.

A lányok akkor voltak az első utáni nyáron. Gyakoroltak olvasni, de Eszternek nagyon nem ment a hangos olvasás. Vigasztaltál: „Semmi baj! Legfeljebb nem lesz belőle TV-bemondó! Nem nagy ügy!” Igazad volt, nem nagy ügy. EZ NEM NAGY ÜGY! Ember lett belőle, tudod. És én hálás voltam neked a nyugtatásért.